

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M ve věci

žalobce: **J.H.**, narozený dne [redacted]
trvale bytem [redacted]
adresa pro doručování: [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Bezuchou
sídlem Vysoká 149/4, Liberec 10

proti

žalovaný: **Krajský úřad Libereckého kraje**, IČO: 70891508
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. SO/P/74/2017/Va/05 PŘ-ODV-02,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 3. 2017, č. j. SO/P/74/2017/Va/05 PŘ-ODV-02, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Davidu Bezuchovi se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru správního a živnostenského - oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 1. 2017, č. j. FPPR/MML187615/1439/15-47. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 8. 10. 2015 v době kolem 15:10 hodin v budově Finančního úřadu v ulici 1. máje v Liberci úmyslně neuposlechl opakovaných výzev zasahujícího policisty Policie ČR: „Jménem zákona vás vyzývám, pojďte s námi ven.“ Za toto jednání mu byla uložena sankce pokuty ve výši 1 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši rovněž 1 000 Kč.
2. Přestupkové řízení bylo vedeno na základě oznámení přestupku ze dne 8. 10. 2015 podaného Policií ČR, které bylo správnímu orgánu I. stupně předloženo spolu s úředním záznamem z téhož dne vypracovaným nstržm. M.B.. Ve věci byl vydán dne 20. 10. 2015 příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným z výše uvedeného přestupku, a byla mu uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu si žalobce podal dne 4. 11. 2015 odpor.
3. Dne 3. 12. 2015 proběhlo ve věci ústní jednání, žalobce byl jednání přítomen a k věci uvedl, že se nemůže jednat o přestupek, neboť Policie ČR nejednala v rámci své pravomoci. Výzvu policie k opuštění objektu považoval žalobce za nezákonnou, protože se nacházel ve veřejných prostorách finančního úřadu. Zdůraznil, že měl uzavřeny dvě nájemní smlouvy na nebytové prostory v budově finančního úřadu. Nájemní smlouva k prostorům kantýny, kam se pokoušel vstoupit, byla vypovězena ke dni 30. 9. 2015, žalobce však ukončení tohoto nájemního vztahu považoval za neplatné. Žalobce proto přivolal hlídku policie, která na místě zasahovala cca v 15:00 hodin. Žalobce usiloval o to, aby mu pronajímatel zastoupený JUDr. V. J. zpřístupnil nebytové prostory, protože si tam potřeboval vyzvednout své osobní věci. Policie žádosti žalobce nevyhověla a vyzvala ho k opuštění objektu. Žalobce přiznal, že této výzvy neuposlechl. K věci byli téhož dne vyslechnuti také svědci JUDr. V.J., předseda představenstva firmy ■■■, a.s. a zasahující policisté nstržm. M.B. a stržm. O.Š.. JUDr. V.J. uvedl, že se žalobce domáhal vstupu do prostoru bufetu, ke kterému již neměl nájemní smlouvu. Po příjezdu tříčlenné hlídky Policie ČR byl minimálně třikrát vyzván, aby opustil prostory budovy, těchto výzev neuposlechnul a následně byl vyveden. Nstržm. M.B. a stržm. O.Š. odkázali na sepsaný úřední záznam. Dne 12. 2. 2016 byl k věci vyslechnut svědek nstržm. Stanislav Kolomazník, který rovněž odkázal na úřední záznam. Dne 17. 2. 2016 žalobce jako důkaz předložil videozáznam ze zásahu Policie ČR dne 8. 10. 2015, který pořídil mobilním telefonem. Dne 14. 3. 2016 žalobce předal nájemní smlouvu k nebytovým prostorům v budově sídla finančního úřadu a své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
4. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016 shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným z výše popsaného přestupku. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že na základě

výpovědi svědků, přiznání žalobce a předloženého videozáznamu bylo prokázáno, že se žalobce skutku kladeného mu za vinu dopustil. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2016 se žalobce odvolal. Žalovaný dne 10. 5. 2016 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Dne 27. 9. 2016 ve věci proběhlo další ústní jednání, při němž se žalobce k věci opětovně vyjadřoval. Poté co bylo i další rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným zrušeno, vydal správní orgán I. stupně usnesení, kterým žalobci stanovil lhůtu k uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce svého práva využil a navrhoval opakované provedení důkazů výsledkem zasahujících policistů, čemuž nebylo vyhověno.

5. Dne 26. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně ve věci nové rozhodnutí. Zdůraznil, že ve věci proběhla tři ústní jednání, při kterých byl žalobce vždy osobně přítomen. Správní orgán I. stupně konstatoval, že znovu zhodnotil všechny provedené důkazy ve věci, zejména videozáznam pořízený žalobcem a dospěl k závěru, že je naprosto nesporné, že žalobce neuposlechl výzvy úřední osoby tak, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce toto jednání nepopírá, naopak se k uvedenému neuposlechnutí sám přiznal. Argumentuje však tím, že výzvy nebyl povinen uposlechnout, neboť se jednalo o výzvu nezákonnou, a odvolává se na náleze Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Tento náleze však hovoří o tom, že neuposlechnutí výzvy je akceptovatelné pouze v extrémních případech, kdy je taková výzva zjevně nezákonná, a to na základě objektivních kritérií, nikoli na základě subjektivního mínění občana. V projednávaném případě hlídka policie na místě zasahovala ve věci občanskoprávního sporu žalobce s JUDr. J. a pokusila se dovést oba zúčastněné ke vzájemné dohodě. Žalobce k tomu však zaujímal opakovaně negativní stanovisko, a svým stupňovaným jednáním vzbudil u policistů obavy, že dojde k další eskalaci sporu a újmě na zdraví osob, či ke škodě na majetku. Dle správního orgánu I. stupně výzvy nezákonné nebyly, neboť policista vyslovil výzvy v rámci preventivního opatření, jímž sledoval udržení veřejného pořádku. Dle správního orgánu I. stupně je policie povinna učinit nezbytné kroky nejenom k zabránění deliktnímu jednání, ale i takovému jednání předcházet. Žalobce byl jako každý jiný občan povinen uposlechnout výzvy policisty v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/1997. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žalobce jednal úmyslně, když věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Žalobce sám přiznal a potvrdil to i pořízeným videozáznam, že si byl výzev daných mu ze strany policisty vědom, věděl, že jsou směřovány k jeho osobě, a byl srozuměn s následky případného neuposlechnutí těchto výzev. Přesto na ně nereflektoval, protože jeho soukromým názorem bylo, že tyto výzvy jsou nezákonné a on je tedy uposlechnout nemusí. Co se týká materiálního znaku přestupku, tj. společenské nebezpečnosti jednání žalobce, správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobce narušoval pořádek a klid v prostoru budovy veřejné instituce, a svým stupňovaným jednáním vyvolal v policistech obavy z toho, že by mohlo následně dojít k újmě na zdraví osob či poškození cizího majetku. Dle správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobce nerespektoval své zákonné povinnosti ani autoritu orgánů veřejné moci a jeho jednání ohrožovalo zájmy společnosti v takové míře, že se již jednalo o přestupek. Při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán I. stupně k závažnosti přestupku i k osobě pachatele, který se podobného přestupku

dopustil poprvé, a proto mu byla uložena pokuta v dolní výměře možné sankce.

6. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že řízení v dané věci bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 20. 10. 2015. V příkazu je přesně uvedeno, kdo se přestupku dopustil, doba, místo i způsob jeho spáchání. Způsob spáchání byl následně v průběhu řízení, zejména na základě videonahrávky, upřesněn co do znění neuposlechnuté výzvy. Upřesnění znění výzvy však v žádném případě nebylo způsobilé vzbudit pochybnosti o totožnosti skutku. Žalovaný dále uvedl, že ze spisové dokumentace je také zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobci umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a k tomu mu také usnesením stanovil přiměřenou lhůtu. Žalobce reagoval tím, že navrhl zopakování některých důkazů. Správní orgán není návrhy důkazů vázán, vždy ale musí provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Již v předchozích rozhodnutích byl přitom žalobce seznámen s tím, že správní orgán I. stupně pokládá skutek za prokázaný zejména na základě předložené videonahrávky. Bylo proto v zájmu žalobce, aby se u správního orgánu informoval, zda je jeho návrh na opakování důkazů akceptován. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl písemnostmi ze dne 10. 11. 2015, 21. 1. 2016 a 11. 7. 2016 poučen o svém právu vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, a toto své právo v řízení také opakovaně uplatňoval. K námitce, že se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí řádně nevypořádal se zákonností výzvy užití policisty v průběhu řešeného incidentu, žalovaný citoval z rozhodnutí správního orgánu I. stupně tu část, v níž se prvostupňový správní orgán zákonnosti použité výzvy podrobně věnoval. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně také dospěl k závěru, že míra společenské škodlivosti jednání, které je žalobci kladeno za vinu, dosahuje míry přestupku. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 - 96, v němž se Nejvyšší správní soud k naplnění materiální stránky přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích vyjadřoval. Pokud žalobce namítal, že nejednal úmyslně, nevěděl, že neuposlechnutím výzvy se dopouští přestupku, je toto tvrzení dle žalovaného v rozporu s jeho vystupováním a jednáním v průběhu správního řízení, kde prokázal vysokou míru právního povědomí, schopnost orientovat se v právních problémech a též přiměřeně argumentoval. Povědomí o tom, že výzvy policistů je třeba dodržovat a podřídit se jim, patří nepochybně mezi základní všeobecné vědomosti a je velmi nepravděpodobné, že by tuto zákonnou povinnost žalobce neznal. Z jednání žalobce je dle žalovaného naopak zřejmé, že věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že ho poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Závěrem žalovaný připustil, že se žalobce může aktuálně nalézat ve složité ekonomické situaci, ale vzhledem k tomu, že sankce za společensky velmi škodlivé jednání byla správním orgánem I. stupně uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, neshledal důvody, aby její výši měnil. Žalovaný rovněž žalobce upozornil na právo požádat správní orgán I. stupně o stanovení splátkového kalendáře tak, aby částky, které je povinen uhradit, byly rozloženy v několika splátkách do delšího časového období.
7. Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že celé napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nesprávné, nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalobce

tvrdil, že se skutek spočívající v neuposlechnutí konkrétní výzvy úřední osoby, tak jak byla výzva popsána v příkazu ze dne 20. 10. 2015, nestal. Dle žalobce bylo proto povinností správního orgánu probíhající správní řízení zastavit a zahájit řízení nové, kde by správní orgán správně popsal skutek, co do znění výzvy. Žalobce také namítal, že podal návrh na opakování důkazů, ty však nebyly provedeny a žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se k podkladům rozhodnutí pro předčasnost nevyjadřoval, neboť navrhoval opakování důkazu výsledkem policistů a nevěděl, že správní orgán k opakování důkazů nepřistoupí. Žalobce tvrdil, že mu správní orgán I. stupně neumožnil navrhnout další důkazy a to výslech operačního důstojníka, který přijal dne 8. 10. 2015 jeho volání na linku 158 a výslech policistů, kteří zasahovali v místě zásahu téhož dne v dopoledních hodinách. Než stihl žalobce tyto důkazy navrhnout, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že byl při ústním jednání panem Strížem, tj. úřední osobou, která přestupek projednávala, nepřipustně omezován v kladení otázek svědkům. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že se dne 8. 10. 2015 pokoušel opakovaně vstoupit do prostor kantýny a že stejnou věc řešila hlídka policie již v dopoledních hodinách téhož dne. Výpověď policistů je dle žalobce v tomto ohledu nepravdivá. Žalobce dne 8. 10. 2015 v dopoledních hodinách nepožadoval vydání osobních ani jiných věcí, nepokoušel se vstupovat do prostor kantýny. Naopak se nacházel v prostorách kantýny, kde uklízel, ke svým věcem tak měl přístup, z kantýny pak odešel domů. Až po jeho odchodu z kantýny byly vyměněny zámky, čímž byl žalobci znemožněn přístup ke všem jeho věcem. To zjistil až odpoledne a proto také přivolal policii, aby mu bylo umožněno odnést si alespoň osobní věci. Žalobce namítal, že správní orgán byl při výsleších policistů zcela pasivní a spokojil se s prostým odkazem policistů na úřední záznam. Správní orgán dle žalobce také nepatřičně zasahoval do výslechů policistů ze strany žalobce, který tak některé otázky nemohl policistům vůbec položit. Otázky, jež měly konfrontovat svědka s jeho předchozí odpovědí, správní orgán ani nezaznamenal do protokolu. Žalobce namítal, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s otázkou zákonnosti výzvy, a jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. Dle žalobce nebyl naplněn ani materiální znak přestupku, tj. společenská nebezpečnost jednání, neboť okolnosti jednání mohly neutralizovat jeho společenskou nebezpečnost. Ohledně zavinění žalobce uvedl, že nejednal úmyslně, nebyl srozuměn s následky neuposlechnutí výzvy a nevěděl, že neuposlechnutím výzvy policisty se dopustí přestupku, i když uznal, že to vědět měl. Žalobce zdůraznil, že svým jednáním nechtěl ohrozit zájem chráněný zákonem, ale domoci se svých práv. Dle žalobce bylo na místě od uložení sankce upustit, neboť se neuposlechnutí výzvy nedopustil úmyslně, sankce by proto měla být nižší. Konstatoval, že se nachází v úpadku, bylo mu schváleno oddlužení formou splátkového kalendáře, vyživá z insolvenčního minima kolem 8 500 Kč měsíčně, ze kterého platí nájemné včetně služeb ve výši 4 800 Kč. Uložená sankce pro něj představuje významnou část jeho měsíčního rozpočtu a je tak neproporcionální, i když byla správním orgánem uložena při spodní hranici zákonné sazby. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí.

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dne 8. 10. 2015 chtěl žalobce vstoupit do uzamčeného prostoru v budově Finančního úřadu v Liberci. Vzhledem

k tomu, že mu v tom bylo pronajímatelem zabráněno, obrátil se telefonicky s žádostí o pomoc na Policii ČR. Zasahující policista pojal podezření, že situace může eskalovat a proto slovy: „Jménem zákona vás vyzývám, pojdte s námi ven“, žalobce vyzval k opuštění budovy. Žalobce sice nepopírá, že neuposlechl výzvy, která vůči němu byla zcela jednoznačně, srozumitelně a zřetelně učiněna, ale tuto výzvu vyhodnotil, jako výzvu omezující jeho ústavní práva, a proto ji neuposlechl. Žalobce opakovaně argumentoval tím, že pokud se nachází v prostorách, kde má právo pobývat, pak nemá povinnost podrobit se výzvě k opuštění tohoto prostoru. Byl to ale právě žalobce, kdo policii k probíhajícímu sporu povolal, a tedy si práva policie v daném místě uplatňovat svou zákonnou pravomoc musel být vědom. Sám žalobce přitom předložil k založení do spisu videonahrávku, na níž je, poté, co se pokoušel odemknout uzamčený prostor, zaznamenána naprosto jednoznačná a konkrétní výzva zasahujícího policisty: „Jménem zákona vás vyzývám, pojdte s námi ven.“ V daném případě tedy policista použil výzvy ve snaze předejít eskalaci konfliktu, která reálně hrozila, a též ve snaze řešit střet mezi povinnostmi zajistit ochranu majetku majitele objektu a právem na svobodu pohybu obviněného. Situaci přitom zcela v rámci své pravomoci řešil způsobem, který umožňoval realizaci obojího bez újmy na kvalitě těchto práv, neboť bylo možné důvodně předpokládat, že odchodem z místa konfliktu dojde k uklidnění situace a následně po vyřešení či zklidnění situace, nebude žalobci nic bránit v návratu do budovy. Oprávněnost postupu zasahujícího policisty vyplývá z § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalovaný zdůraznil, že každý adresát mocenského zásahu je povinen podřídit se výkonu veřejné moci, je-li tento zásah zákonný, a pokud se mu nepodřídí, je povinen čelit sankci. Na základě provedených šetření a zejména na základě videozáznamu okolností, které předcházely užití předmětné výzvy, neexistuje dle žalovaného důvodná pochybnost o zákonnosti zásahu policie, a bylo tedy povinností žalobce výzvě policie vyhovět, neboť v daném případě nešlo ze strany policie o exces. Námitky shodné s námitkami uplatněnými v žalobě uplatnil žalobce v průběhu správního řízení, některé z nich opakovaně. Žalovaný ctil jeho právo hájit se způsobem, který uznal za vhodné, na jeho námitky reagoval a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi podrobně vypořádal. Žalovaný proto odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech trval. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán.
10. Žalobce nejprve namítal, že s ním správní orgán I. stupně zahájil řízení (vydáním příkazu) ohledně jiného skutku, než kterým byl nakonec uznán vinným. Problém spatřoval v nepřesné formulaci výzvy Policie ČR, kterou neuposlechl.
11. Pro posouzení totožnosti skutku je třeba rozlišit mezi pojmy „*skutek*“ a „*popis skutku*“, jak jsou vnímány v kontextu správního trestání i trestního práva, jehož zásady jsou přiměřeně použitelné i pro správní trestání. „*Skutek*“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním

(konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „*popis skutku*“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (viz např. rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, č. 2822/2013 Sb. NSS; obdobně srov. Šámal, P. a kol.: *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 220).

12. Správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261).
13. Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).
14. V nyní posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Skutková podstata daného přestupku je vymezena tak, že ji naplní ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. V příkazu, jímž bylo řízení o přestupku zahájeno, bylo uvedeno, že žalobce se skutku dopustil tím, „že dne 8. 10. 2015 v době kolem 15:05 hod., v budově Finančního úřadu v ulici 1. máje v Liberci, neuposlechl opakovaných výzev ze strany zasahujících policistů Policie ČR, aby opustil místo.“ V průběhu řízení, zejména na základě žalobcem předloženého videozáznamu, byla výzva upřesněna, co do konkrétního znění, čímž došlo ke zpřesnění popisu skutku, totožnost skutku však zůstala jednoznačně zachována. Lze proto uzavřít, že přestupkové řízení bylo zahájeno pro totožný skutek, pro který byl žalobce uznán vinným rozhodnutím správního orgánu I. stupně i rozhodnutím žalovaného.

15. Ze spisové dokumentace také jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobci umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu (viz usnesení ze dne 29. 12. 2016, založené na č. 1. 45 správního spisu). Žalobce reagoval tím, že navrhl zopakování důkazů výsledkem zasahujících policistů. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jasně vysvětlil, proč k opakování svědeckých výpovědí nepřistoupil. Konstatoval, že svědci již vyslechnuti byli, a jejich další výslech by do věci nepřinesl nic nového. Zdůraznil, že nejdůležitějším důkazem ve věci je žalobcem pořízený videozáznam, který přesně zobrazuje dění na místě. Správní orgán I. stupně také upozornil na to, že žalobce neuvedl žádné důvody, proč by měli být zasahující policisté vyslechnuti opakovaně. Dle krajského soudu se tak správní orgán I. stupně zcela dostatečně s navrženými důkazy vypořádal. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit povinnost správního orgánu upozornit žalobce na to, že svědci vyslechnuti nebudou, ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Pokud žalobce namítal, že mu nebylo umožněno navrhopvat další důkazy, soud žádné pochybení na straně správních orgánů neshledal. Ze spisu jasně vyplývá, že žalobce byl opakovaně o svém právu navrhopvat důkazy na svou obhajobu poučen, a toto své právo v řízení také opakovaně uplatňoval. Ze spisu rovněž nevyplývá žádný nestandardní postup správního orgánu při výslechu zasahujících policistů, žalobce byl těmito výsledkům přítomen, každému ze zasahujících policistů položil řadu otázek, na které mu bylo odpovězeno. Proti protokolaci nevzněl žádné námitky. Dílčí nepřesnosti ve výpovědích policistů ohledně popisu událostí, ke kterým došlo v dopoledních hodinách dne 8. 10. 2015, a které přestupkovému jednání žalobce předcházely, nezpochybňují věrohodnost výpovědí policistů ohledně samotného přestupkového jednání žalobce. Výpovědi policistů ohledně přestupkového jednání žalobce navíc korespondují s videozáznamem předloženým samotným žalobcem.
16. Není ani pravdou, že by se správní orgán I. stupně nezabýval žalobcem namítanou nezákonností výzvy. Správní orgán I. stupně podrobně popsal, proč výzvu zasahujícího policisty na rozdíl od žalobce považuje za vydanou na základě zákona (viz str. 2 a 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Žalovaný, který se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil, na tyto závěry odkázal. Napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nejsou v této části nepřezkoumatelná, jak žalobce namítá.
17. V daném případě není sporu o skutkovém stavu, sám žalobce připouští, že výzvy příslušníka Policie ČR neuposlechl. Pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích jsou tak určující závěry opakovaně vyslovované judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně povinnosti podrobit se výzvám úředních osob při výkonu jejich pravomoci. V rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007 - 66, Nejvyšší správní soudu (s odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/97) uvedl, že všichni „*občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechl*“. V

rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 - 90, Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedený právní názor i nadále platí a zmiňovaná soudní rozhodnutí jsou i nyní „zásadně použitelná“. Zároveň se vypořádal se závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08.

18. K posuzované věci tak krajský soud uvádí, že výzva policisty zjevně byla „výzvou úřední osoby při výkonu její pravomoci“ a že povinností žalobce bylo se této výzvě podrobit.
19. Ve zmiňovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 1849/08 sice Ústavní soud zdůraznil povinnost orgánů veřejné moci pohybovat se v hranicích svých pravomocí nejen z hlediska formálního, ale také materiálního, přičemž výkon těchto pravomocí musí být i po materiální stránce v souladu se základními principy vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku (v daném případě pak dovodil, že správní orgány obou stupňů „vykonávaly svá formální oprávnění, materiálně nazíráno, ultra vires“). Nynější případ se však podstatně skutkově liší od případu, který tehdy posuzoval Ústavní soud, zde žádné skutečnosti, pro něž by postup policie bylo možno nahlížet jako jednání ultra vires, dány nebyly.
20. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný zcela správně odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 - 90, který se touto otázkou podrobně zabýval. Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: *„Neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoli bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobkyně vědomě neuposlechla výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů) a je za přestupek výslovně označeno v tomto zákoně [§ 47 odst. 1 písm. a) citovaného zákona].“* Tyto závěry lze plně aplikovat i na případ žalobce.
21. K otázce zavinění se podrobně vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, soud jeho závěry k této otázce považuje za zcela správné a přesvědčivé a odkazuje na ně. Povědomí o tom, že výzvy policistů je třeba dodržovat a podřídit se jim, patří mezi základní všeobecné vědomosti a je skutečně velmi nepravděpodobné, že by tuto zákonnou povinnost žalobce neznal.
22. Co se týče výše sankce, zákon o přestupcích v § 47 odst. 3 stanovil, že za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až d), f) a g) lze uložit pokutu do 10 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, tj. v dolní výměře možné sankce, když bylo zejména zohledněno, že se žalobce podobného přestupku dopustil poprvé. Závěr o výši pokuty není v logickém rozporu se skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení a výše pokuty nevybočila ze zákonem vymezeného rozsahu. Jakkoliv je ekonomická situace žalobce nepříznivá, a pokuta ve výši 1 000 Kč je pro žalobce jistě sankcí citelnou, rozhodně se nejedná o sankci likvidační. Žalobce byl navíc žalovaným upozorněn na možnost požádat správní orgán I. stupně o

stanovení splátkového kalendáře tak, aby částka, kterou je povinen uhradit, byla rozložena v několika splátkách do delšího časového období.

23. V dané věci soud neshledal ani naplnění podmínek pro uplatnění moderačního práva. Východiskem pro upuštění od uložení sankce je závěr, že trest, který byl žalobci uložen, je nepřiměřený. K tomuto závěru soud po přezkoumání žalobních bodů nedospěl.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
25. O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.
27. Žalobci byl v rámci řízení o správní žalobě ustanoven jako zástupce Mgr. David Bezucha, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží odměna v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění vyhlášky 486/2012 Sb., ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení). Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za jeden úkon právní služby, ve výši 300 Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 4. dubna 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.